

PENSEO

N-ro 204

okt. / 2008

Monata Beletra Revueto en Esperanto
Honorita de Premio Grabowski, 1994

Fondita en 1990; Enretigita en 1997 la 19-a jaro <http://www.elerno.cn/penseo/penlisto.htm>

Paro da Moskitoj

Qiong Yao

Nokta vualo lante falas. En herbtufoj aŭdiĝas ĉirpado de insektoj de tempo al tempo. Du moskitoj sidas sur herbero.

La virmoskito, suĉinte buŝplenon da herbsuko, puŝetas la moskitinon, kiu staras rigide pro kolero, kaj mildvoĉe persvadas, “Kara, prenu iom. La tutan tagon vi nek manĝas nek trinkas. Mi vere maltrankviliĝas...”

Ĵetinte malŝatan ekrigardon al la herbero plenaj je rosoj, li malgaje diras, “Kiel mi povus engluti tiel sengustan manĝaĵon? Vi ĉiam babilaĉadas tuttage tiamaniere, ĉu vi ne sentas enuon?”

“Ĉu vi intencas stari kontraŭ la homaro?” li maltrankvile rigardas al ŝi. “Sciu, ke la homoj jam preparas multajn ilojn por ataki nin. Tiuodoro, ekzemple, kiam mi ekflaras, mi jam sentas vertiĉon kaj doloron en la kapo. Se vi...”

“Vi estas timemulo, ĉu ne?” ŝi malvarme rigardas lin, kaj poste ŝi forflugas.

Li, kun granda maltrankvilo, rigardas la lamplumon filtrata el la fenestroj de homoj. Li scias, ke ŝi estas ene. Li ne scias, kial li havas tre malbonan antaŭsenton ĉivespere, tiel ke lia korpo nestanta sur la herbero tremetadas senĉese. Li tre volus vidi ŝin kaj vidi ŝin sekura, malgraŭ tio, ke li ne povas bridi ŝian ambicion trinki homan sangon. Li ekhavas tristan senton, ke nur tio ruinigos ilian ambaŭ.

Rosoj densiĝas. Li sentas fridon, sed ŝi ankoraŭ ne eliras.

Li pensas pri ilia antaŭa enkarniĝo. Ili ne

estis moskitoj, sed pingvenoj, kiuj vivis en neĝa kaj glacia mondo kaj plezure promenis aplombe per elegantaj ĝentihomaj paŝoj.

Tiam li estis la plej bona pingveno. Li kovis profundan amon al ŝi. Kiel ĉiuj pingvenoj pretaj svatiĝi, li ŝparis nenian penon por serĉi ŝtonpecojn. Dum longa irado, li forĵetis la ŝtonpecojn unu post alia, pri kiuj li ne kontentiĝis. Finfine, post kiam li havis sangmakulitan kapon pro ripeta stumblado, li trovis unu plej fajnman kaj plej glacean ŝtonpecon. Li konsideris, ke nur ĝi decas al ŝi.

Tamen ŝi edziniĝis al alia pingveno, kiu, sekvante lin, manlevis tiujn pecojn forĵetitajn de li kaj donacis ilin al ŝi. Antaŭ ŝi amasiĝis tiuj krudaj kaj neperfektaj ŝtoneroj. Li retiriĝis kun malĝojo, sed li sekvis ŝin ĝis ĉi tiu enkarniĝo kaj volontis esti moskito, akompanante ŝin. Turmentata de korŝira atendado, li riskas sian vivon flugi en la fenestron de homa loĝanto.

Vere li vidas ŝin tie. Ŝi suĉas sur la homa brako, kun kapo kninita kaj bluetaj flugitoj leĝere tremetantaj. En paniko, li ektrovas, ke la homo, kies maldekstra brako restas senmova, ŝtele levas sian dekstran manon ... “Tuj fuĝu!” li korŝire ŝrikas laŭvoĉe, sed jam malfrue. Ŝi falas sur la teron, ŝrumpiĝinte. Li alflugas al ŝi, kaj surgenuiĝinte ĉe ŝia sangkovrita korpo, faligas pluvon da larmoj. Pene malferminte siajn okulojn, ŝi larmis kviete.

“Domaĝe, kiel domaĝe... Vi pereigas nin ambaŭ...” li provas rektigi ŝin, kies sango fluetas tra ŝia tuta korpo. “Kial vi ne sekvu mian admonon?”

“Mi scias... sed mi povas fari nenion... ĉar,

ĉar mi jam gravedas je via infano... Ĝi bezonas nutraĵon... herbsuko ne sufiĉas, mi devas suĉi sangon... Mi scias, ke mi tuj mortos, sed vi povas daŭrigi vian vivon, ĉar vi ne ofendas ilin..." Palpebruminte per mortantaj okuloj, ŝi diras ridete, "Fakte, post kiam mi naskos infanon, mi ankaŭ mortos pro troaj penoj kaj zorgoj, sed tio estas la devo de mi kiel patrino... Eĉ se miloj kaj miloj da homoj kraĉe riprocas min, mi devas provizi mian posteulon per la plej bona nutraĵo. Tio senrimedigas min."

"Kial, kial vi ne diris al mi pri tio pli frue?"

"Mi scias, ke vi amas min. Se mi dirus al vi, vi farus tion anstataŭ mi. Do, nun estus vi, kiu estus mortonta... Mi domaĝas vin. Ho... se mi povus naski infanon por vi, mi ne bedaŭrus... Mi ŝuldis al vi dum la antaŭa enkarniĝo. Mi volas repagi al vi en ĉi tiu vivo, sed mi male pliigas ŝuldojn al vi ... Dum la antaŭa enkarniĝo, ni estis pingvenoj. Efektive mi korinkliniĝis al vi de la komenco ĝis la fino, sed mi edziniĝis al li... ĉar li donacis al mi multege da ŝtonpecoj, ĉu vi sciis? Ĉar ni vivis en neĝa kaj glacia lando, se ni ne havis sufiĉe da ŝtoneroj por fari neston por kovi ovojn, niaj idoj estis frostmortigitaj en frosta mondo antaŭ ol ili elŝeliĝis... Vi donacis al mi unu pecon, ĉarman kaj kristalan, sed tio estis nur amo. Pura amo ne povas subteni la longdaŭran geedziĝon kaj plenumi la devojn al gefiloj... Mi ne edziniĝis al vi, ĉu vi malamas min?"

Li forte skuas sian kapon, plorsingulte. "Estis mia kulpo. Mi ne povis protekti vin, mi ne povis doni ĉion, kion vi bezonis, tiel ke vi multe suferis... En venonta enkarniĝo, ni fariĝu mantoj, ĉu bone? Dum nupta nokto, vi forglutos min, naskos infanon por mi.... Mi certe sentos grandan feliĉon morti en via abdomeno..."

"Ne, ne, pli bone ni estu cikadoj, ĉu? Ĉiutage ni trinkos rosojn kaj gaje kantos... Atentu, atentu..." rideto rapide elvaporiga el ŝia vizaĝo. Anhelante, ŝi faligas fluon da

larmoj. "Tuj fuĝu. Homo venas..."

Turninte sian kapon por ĵeti ekrigardon, li montras palan kaj senpentan rideton, "Stultuleto... ni ambaŭ faru cikadoj, ĉu?"

Frap! Aŭdiĝas klaka sono, kune kun kontentemaj vortoj, "Hm! Alia moskitaĉo frapmortiĝas!"

Ĉe la momento, kiam li venas al morto, li firme ĉirkaŭbrakumas ŝin. Ilia sango kunfluetas kaj koaguliĝas en skarlate ruĝan larmon.

elĉinigi **Vejdo**

Li Bai (701-762)

Tradukaj Variantoj de la Sama Poemo

Penso en kvietaj nokto

Antaŭ lito blanke brila luno floras,
Super tero kvazaŭ prujno blankkoloras.
Kaplevo: brilan lunon mi rigardas,
Kapklino: naskvilaĝon mi memoras.

trad. **K. Kalocsay**

Penso en kvietaj nokto

Antaŭ la lit' scintilas pompa bel'.
Ĉu prujno sin diŝutas al la ter'?'
Ha, l' Lun' al mi obstine okulumas;
ve, nostalgio en la kapo zumas!

trad. **Seimin**

Penso en Silenta Nokto

Antaŭ l' lit' la luno blanke brilas,
sur la plank' la lum' al pruj' similas.
Kapolev': la lunon mi rigardas;
Kapoklin': hejmlokon mi sopiras.

trad. **Laŭlum**

Penso en kvietaj nokto

Ĉelite ludas lunbrilo.
Jen kiel prujna terkovrilo.
Mi, rigardante l' lunon helan,
Hejmsopiras sen trankvilo.

trad. **Vejdo**

Nokta Penso

—laŭ ĉinesko Sopir-al-Sudo
 plenluno
 prujneske brilas
 kapleve mi ĝin spektas
 mi al hejmlok' sopiras
 vagpenso iras

adaptita de **Sam**

Antaŭ lito helas planko,
 Kvazaŭ kuŝas prujno blanka.
 Levas kapon mi al lun' admire,
 Kaj... ĝin tuj mallevas hejmsopire.

trad. **Kenji Ossaka**

Hejmsopiro En Nokta Kvieto

Antaŭ lit' lun-spir',
 Ĉu sur ter' prujn-ŝmir'?'
 Kaplev': lun-rigard';
 Kapklin': hejm-sopir'.

Trad. **Vadant**

Nostalgio En Nokta Kvieto

Liten blank-radi'—
 Prujno en vizi'?'
 Kaplev': hela lun';
 Kapklin': nostalgi'.

trad. **Vadant**

Nokta Penso

La plenluna bril'
 estas prujnsimil'.
 Kovras klara lun'
 per hejmosopir'.

trad. **Vejdo**

Promenado Ĉe La Bordo
 De La Rivero Nevo

Fruan matenon, la trajno atingis
 San-Peterburgon. La ĉielo estas kovrita de

nigraj nuboj, la nebulo leviĝas en spiraloj.
 Ĉar estas dimanĉo, troviĝas neniu sur la
 Nevo-strato, kiu vivoplenas tamen en
 ordinaraj tagoj. Ĉiu konstruaĵo sur la strato
 havas historion de pli ol 300 jaroj. Oni
 povas diri, ke San-Peterburgo estas kondensita
 per firma decido kaj penado de
 Peter-Imperiestro, kiu unukore kaj unuanime
 lernis de Eŭropo. La Eŭropeskaj konstruaĵoj
 masonitaj per ŝtonego ankoraŭ estas tiel
 imponaj kaj majestaj post paso de pli ol 300
 jaroj. La larĝa rivero Nevo kaj ĝiaj pli ol 50
 branĉoj, fluas interkruciĝante en la urba
 distrikto de Peterburgo, kaj pli ol 700 pontoj
 interligas proksimume cent insulojn sur la
 Delto de la rivero Nevo, formante ĉarman
 pejzaĝon, tiel ke la urbo Peterburgo viciĝas
 kiel la dua urbego de Rusio. Ankaŭ ĉar la
 urbo estas dense kovrita de rivervojoj,
 San-Peterburgo ĝuas bonan renomon kiel *la*
Norda Venecio. Inter la multaj pontoj 21
 malfermiĝas malrapide de la 2-a horo ĝis la 5-a
 horo frumatene por trapasigi vaporŝipojn.
 Preskaŭ en ĉiu vespero de somero ĉiam
 kolektiĝas multaj turistoj ĉe la bordo de la
 rivero por spekti malfermadon de pontoj, kaj
 ĉar San-Peterburgo situas sur norda latitudo
 60°, post la Somera Solstico la daŭro de
 sunbrilado atingas 20 horojn, la lasta lumo de
 la subiranta suno longtempe brilas sur
 horizonto; vesperkrepusko ĵus pasis, la ĉielo
 ankoraŭ ne malheliĝas, matenruĝo sur la tuta
 ĉielo rekomenciĝis, la ĵus subiranta ruĝa suno
 refoje leviĝas, tio estas mirindaĵo « la blanka
 nokto » loganta multajn turistojn. Kiam ni
 alvenis al San-Peterburgo, jam estis la lasta
 tagdeko de aŭgusto, sed ĝis la deka horo
 vespere, la ĉielo ankoraŭ havis lumkoloron.

La fortikaĵo Peter kaj Paŭlo ĉe la bordo
 de la rivero Nevo estas fonto de la urbo
 San-Peterburgo, la fortikaĵo tenas elfluejon de
 la rivero Nevo ĉe la Balta Maro. La
 Sonorilturo de la preĝejo Peter-Paŭlo alte
 staras ĝis la nuboj, en kiu metiĝas la ĉerko de

